

holdt saa meget af ham, som hun gjorde. Selv med hans Luner bar hun over, fordi de talte til hendes Moderlighed. Under disse stadig tilbagevendende Anfald af mørke Stemninger — der tilmed var bleven hyppigere og langvarigere med Aarene — betragtede hun ham som en syg Mand, med hvem man ikke maatte gaa i Rette. Og desuden saae hun godt, at han altid selv var den, som led mest under dem.

Han havde netop for Tiden en af sine vanskelige Perioder. Det havde Dagen før været den lille Hagbarths Fødselsdag, og Per havde endnu om Formiddagen været i sin allerfornøjeligste Stemning. Han var tidlig om Morgenens gaaet ud for at plukke Markblomster til at pynte Huset med, og da Børnene var kommen op, havde han leget »Kuk« og »Saltebrød« med dem ude i Haven. Børnene var henrykte, og hun havde bag Sovekammervinduet selv moret sig over at se ham krybe paa alle fire bag om Buskene for at skjule sig. Saa var Posten kommen, og Legen hørte op. En Timestid efter, da hun kom ind til ham i hans Stue, saae hun straks, at han ikke længer var den samme. Han sad henne ved Vinduet med Avisen i Skødet, og der var kommen disse sorteblaa Skygger under Øjnene, som hun kun altfor godt kendte. Ved det festlig dækkede Middagsbord havde han til Børnenes tydelige Forbavselse og Skuffelse næsten ikke sagt et Ord;